

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. Z.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 118,

takto:

I. Kasační stížnost proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 118, **se zamítá**.

II. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 118, **se zrušuje** ve výroku II., a věc **se** v rozsahu tohoto zrušení **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce R. Z. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 118, a žalovanému uložena povinnost nahradit náklady řízení žalobce.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem (výrokem I.) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23. 6. 2014, č. j. KrÚ 41151/2014/ODSH/13. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 13. 2. 2014, č. j. OSA/P - 1763/13 - D/40, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 10. 2013 v době okolo 19:43 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Crafter, reg. zn. vozidla X, překročil v ulici Nádražní (silnice I. třídy č. 36 - směr centrum) v Pardubicích nejvyšší dovolenou rychlost o 37 km/h (±3 km/h), když povolená rychlost činila 80 km/h. Výrokem II. rozsudku pak krajský soud rozhodl, že žalobce je povinen nahradit náklady řízení ve výši 4.356 Kč na účet krajského soudu, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014 - 43, byl původní rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu jeho závěr, že pokud měřící zařízení změřilo rychlost projíždějícího vozidla, muselo být postupováno v souladu s návodem k obsluze k předmětnému zařízení. Nejvyšší správní soud dodal, že nevylučuje možnost, že tvrzení krajského soudu je pravdivé, je však nutné, aby *„bylo řádně odůvodněno a mělo oporu v provedeném dokazování, např. listinnými důkazy nebo znaleckým posudkem“*. Krajský soud proto v souladu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku obstaral listinné důkazy, a to návod k obsluze předmětného měřícího zařízení RAMER 10C (dále jen „návod k obsluze“) a vyjádření Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry K22, RAMET a. s., se sídlem Letecká 1110 Kunovice (dále též „metrologické středisko“), které zpracoval Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů. Z jeho vyjádření ze dne 20. 7. 2015, resp. doplnění tohoto vyjádření ze dne 3. 8. 2015 (dále též „vyjádření“) vyplývá, že měření vozidla, které řídil žalobce, bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Při nedodržení návodu k obsluze by správně neproběhly interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy nedošlo by k jeho zobrazení na displeji radaru ani k jeho uložení. Krajský soud neshledal žádný racionální důvod pochybovat o vyjádření, které podal kvalifikovaný subjekt v oblasti metrologie silničních rychloměrů a na jeho základě dospěl k závěru, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. S ohledem na uvedené důkazy jednoznačně potvrzující správnost provedeného měření krajský soud nepovažoval za nutné vypracovat znalecký posudek, vyslechnout zpracovatele vyjádření, jakož ani provést důkaz odborným posudkem ze dne 2. 7. 2014 zpracovaným Mgr. P. Š. (dále jen „odborný posudek Mgr. Š.“), který žalobce přiložil k žalobě. Podle krajského soudu z uvedeného vyjádření jednoznačně vyplývá, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, že vozidlo bylo změřeno řádně a že nedošlo k žádnému pochybení při obsluze.

Krajský soud se dále zabýval námitkou poukazující na nedostatečně určené místo spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí. Podle krajského soudu bylo místo

spáchání přestupku určeno v rozhodnutích správních orgánů dostatečně přesně a nedošlo tak k porušení ust. § 77 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Skutek je zcela přesně vymezen jeho popisem a časovým údajem, přičemž žalobce sám ani netvrdil, že by se v přibližně shodném čase dopustil sám nebo s týmž vozidlem obdobného skutku, navíc fotodokumentace je opatřena i přesnými souřadnicemi GPS.
Krajský soud dále vypořádal i další žalobní námitky vč. námitky poukazující na absenci řádného zdůvodnění materiální stránky předmětného přestupku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok II. rozsudku pak krajský soud odůvodnil tím, že v řízení bylo vyžádáno vyjádření od autorizovaného metrologického střediska, které si za něj vyúčtovalo částku 4.356 Kč, kterou je žalobce s odkazem na ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. povinen uhradit České republice.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozsudku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud řádně nevypořádal žalobní námitku směřující do neodůvodnění materiální stránky přestupku ze strany správního orgánu I. stupně a námitku chybného měření, kterou stěžovatel dokládal odborným posudkem Mgr. Š.

Stěžovatel dále poukázal na nedostatečnou specifikaci místa protiprávního jednání. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, v jaké části ulice Nádražní mělo dojít ke spáchání předmětného přestupku. Navíc v této ulici je trojí omezení rychlosti; v jedné části ulice je rychlost omezena na 50 km/h, v jiné části na 80 km/h a v další části na 90 km/h. Krajský soud tedy pochybil, pokud shledal, že místo spáchání přestupku bylo specifikováno dostatečně. Stěžovatel rovněž brojil proti závěrům krajského soudu o správnosti provedeného měření. Krajský soud neměl vyjít z vyjádření, ale měl provést stěžovatelem navrhované důkazy. Krajský soud měl vyžádat znalecký posudek, předvolat Ing. L. a provést důkaz předloženým odborným posudkem Mgr. Š. Stěžovatel brojil i proti závěrům obsaženým ve vyjádření. Namítal, že se k tam obsaženým závěrům nemohl odpovídajícím způsobem vyjádřit. Stěžovatel poukázal i na to, že se pokusil předmětné měřící zařízení od společnosti RAMET a. s. zakoupit, uvedená společnost mu však zařízení neprodala.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal na nezákonnost výroku o náhradě nákladů řízení, kterým byla stěžovateli stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 4.356 Kč za zpracování vyjádření. Uvedenou částku považuje stěžovatel za nepřiměřenou. Vyúčtovány byly 4 hodiny práce á 900 Kč za hodinu bez DPH (tj. celkem 4.365 Kč), přičemž vyjádření obsahuje fotografii a 20 řádků textu. Stěžovatel navíc provedení takového důkazu nenavrhoval.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak výrok I., tak i výrok II. napadeného rozsudku krajského soudu a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný nevyužil svého práva podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti opodstatněná.

Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil Nejvyšší správní soud nejprve její přípustnost z hlediska ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb.NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O takový případ se jedná i v nyní projednávané věci.

Původní rozsudek krajského soudu byl totiž zrušen právě s ohledem na procesní pochybení. Nejvyšší správní soud v původním rozsudku výslovně uvedl, že „[v] *daném případě na žalobní námitku týkající se okolností svědčících o možném nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru krajský soud reagoval pouze tím, že „vzal ze záznamu o přestupku (fotodokumentace), ověřovacího listu příslušného měřícího radarového rychloměru a z dokladu o proškolení zasahujícího policisty za prokázané, že vozidlo žalobce bylo změřeno řádně a že nedošlo k žádnému pochybení při obsluze, neboť jinak by měření vůbec neproběhlo v takové podobě, která poskytuje konkrétní výstupy o rychlosti měřeného vozidla.“ Bez jakékoliv další úvahy tak pouze převzal tvrzení krajského úřadu obsažené v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, že „v případě, že by obsluha rychloměru jakýmkoliv způsobem nedodržela návod k obsluze či rychloměr vykazoval nějakou chybu, rychlost projíždějícího vozidla by nebyla vůbec*

zachycena", aniž by je jakkoliv odůvodnil či podložil důkazy. Tímto způsobem nelze vyvrátit stěžovatelovu námitku zpochybňující správnost provedeného měření s poukazem na předložený listinný důkaz. Takový postup je podle Nejvyššího správního soudu v rozporu s citovanou judikaturou týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí. Tvrzení krajského soudu, že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřící přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. 8. 2013 č. j. 1 As 45/2013 - 37, body 30 a 35. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že tvrzení krajského soudu je v tomto případě pravdivé, je však nutné, aby bylo řádně odůvodněno a mělo oporu v provedeném dokazování, např. listinnými důkazy nebo znaleckým posudkem".

Nejvyšší správní soud tedy uložil krajskému soudu, aby tvrzení o dodržení návodu měřícího zařízení bylo řádně odůvodněno a mělo oporu v provedeném dokazování. K dalším sporným otázkám, na které poukazuje stěžovatel nyní v kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud nevyjadřoval a kasační stížnost je tedy přípustná.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek krajského soudu zároveň nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. IÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*". Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „[s]*oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*".

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“.

Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností.

Stěžovatel výslovně spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v tom, že nevypořádal námitku směřující do neodůvodnění materiální stránky přestupku ze strany správního orgánu I. stupně. Tak tomu však není. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal. Mj. uvedl, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí na str. 6 přiměřeným způsobem a obsáhle vypořádal s podmínkou naplnění materiální stránky přestupku, a to jak v rovině obecné, tak v rovině konkrétní. Jak vyplývá z citované str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ten se zde obsáhle zabývá materiální stránkou daného přestupku, přičemž zohlednil konkrétní okolnosti dané věci, tj. vysokou rychlost předmětného vozidla, delší brzdnou dráhu a z toho plynoucí možné ohrožení dalších účastníků silničního provozu, resp. možnost vzniku škody na zdraví a na majetku. Podle konstantní judikatury správních soudů je přitom krajský soud oprávněn převzít argumentaci obsaženou ve správním rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130; všechny rozsudky zdejšího soudu jsou přístupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel dále konkrétně vytýkal krajskému soudu, že řádně nevypořádal námitku chybného měření, což stěžovatel dokládal odborným posudkem Mgr. Š. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud zdůvodnil, z jakého důvodu z tohoto posudku, a tedy i z tvrzení v něm obsažených, nevycházel. Krajský soud upřednostnil jiné důkazy, ze kterých vyplvá, že měření v daném případě proběhlo v souladu s návodem a nedošlo k žádným chybám v měření. Podrobněji viz dále. Stěžovatel ostatně proti závěrům vysloveným krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s nimi polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Byť si lze jistě z hlediska vypořádání uvedené námitky, jakož i některých dalších námitek, představit podrobněji zdůvodněnou a podloženou argumentaci, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda krajský soud napravil výše uvedenou vadu, pro kterou byl zrušen jeho původní rozsudek. Nejvyšší správní soud připomíná, že v původním rozsudku krajskému soudu uložil, aby jeho tvrzení o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, podepřel *„listinnými důkazy nebo znaleckým posudkem“*.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud toto pochybení napravil. Ze soudního spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud poté, co obdržel výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, vyžádal od žalovaného přípisem ze dne 12. 6. 2015 návod k obsluze (měřícího zařízení RAMER 10C), který mu byl bezodkladně předložen. Výzvou ze dne 15. 7. 2015 krajský soud vyžádal od výrobce předmětného zařízení vyjádření („sdělení“), zda lze na základě snímku z měření určit, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, resp. zda by v případě nedodržení návodu k obsluze vůbec

nedošlo ke změření rychlosti, a jak by se tato okolnost projevila na výstupu z měřícího zařízení.

Dne 21. 7. 2015 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření ze dne 20. 7. 2015, které vypracovalo Autorizované metrologické středisko pro silniční rychloměry AMS K 22, se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Vyjádření podepsal Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Připustil sice, že nelze obecně konstatovat, že v případě nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Nedodržení návodu k obsluze by se např. mohlo projevit tím, že měřené vozidlo bude na snímku v nesprávné pozici, resp. že bude na snímku zobrazena jenom malá část vozidla. Při nesprávném způsobu jízdy měřícího vozidla může radar vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku (viz návod k obsluze kapitola 6.3.1.3). Tak tomu však v daném případě nebylo a radar měření vyhodnotil jako správné a vytvořil záznam měřeného vozidla. Vozidlo je na snímku umístěno v poloze odpovídající měření podle návodu k obsluze. Měření tedy proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

Krajský soud následně vyžádal doplnění citovaného vyjádření (ze dne 20. 7. 2015), neboť se v něm uvádí, že při *„nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření měřeného vozidla. Podle bodu 4.1.3. návodu však dochází k ověření výsledku měření a případně k anulaci měření*.“ Krajský soud proto požádal o to, aby byl objasněn závěr ve vztahu k uvedenému ustanovení.

Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.

Jak vyplývá ze shora citovaného závazného právního názoru Nejvyšší správního soudu, bylo úkolem krajského soudu podpořit důkazy své tvrzení vztahující se k funkčnosti měřícího zařízení, což krajský soud jednoznačně splnil. Z listinných důkazů, které krajský soud obstaral, z návodu k obsluze a vyjádření podaného kvalifikovaným subjektem v oblasti metrologie silničních rychloměrů vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Krajský soud tedy napravil své původní pochybení a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by předmětné vyjádření bylo zmatečné, nedostatečné či trpělo dalšími vadami, pro které by z něj nebylo

možno vycházet. Z vyjádření jednoznačně vyplývá, že návod k obsluze byl dodržen a lze proto z výstupu z měřícího zařízení vycházet. Zpracovatel vyjádření se zabýval konkrétní situací, zhodnotil ji, přičemž jeho úvahy jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. Nelze proto vytýkat krajskému soudu ani to, že s poukazem na uvedené vyjádření odmítl provést další navrhované důkazy. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.), řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele.

Nejvyšší správní soud si jistě dokáže představit dokonalejší zdůvodnění neprovedení některých důkazů, jakož i dokonalejší argumentaci krajského soudu, dílčí pochybení krajského soudu však nemají vliv na zákonnost rozsudku. Pokud stěžovatel např. poukazoval na to, že krajský soud neověřoval, zda zpracovatel odborného posudku Mgr. Š. disponuje dostatečnou odborností, lze stěžovateli přisvědčit. Na stranu druhou, v odborném posudku se neuvádí, že by zpracovatel takovou odborností disponoval. V posudku se uvádí, že zpracovatel posudek zpracoval jako držitel příslušného živnostenského oprávnění (bez bližší specifikace). Krajskému soudu proto nelze vytýkat, pokud upřednostnil vyjádření zpracované metrologem v oblasti metrologie silničních rychloměrů. Nelze přehlédnout, že stěžovatel ani v rámci řízení o kasační stížnosti uvedenou odbornost zpracovatele odborného posudku nedoložil, zůstal v rovině tvrzení. Irelevantní jsou pak pro věc tvrzení, že se stěžovatel pokoušel předmětné měřící zařízení od výrobce zakoupit, avšak neúspěšně, jakož i další námitky, které přímo nesouvisí s podstatou dané věci.

Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by tím, že krajský soud vyžádal předmětné vyjádření, porušil procesní práva stěžovatele. Tento postup krajského soudu odpovídal závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Navíc krajský soud stěžovatele při soudním jednání s tímto vyjádřením seznámil a umožnil mu reagovat na tvrzení v něm obsažená. Stěžovatel však správnost provedeného měření relevantně nezpochybnil. Stěžovatel obecně poukazoval na různé modelové situace, ke kterým může podle jeho názoru při měření dojít, přičemž ani netvrdil, že k takové situaci došlo v dané věci, resp. navrhoval provedení dalších důkazů, které ani podle Nejvyššího správního soudu nebylo nutno v dané věci provádět. Postupem soudu, který vyšel z předmětného vyjádření a neprovedl další stěžovatelem navrhované důkazy, tedy nedošlo k porušení zákona, resp. zásad spravedlivého procesu, jak rovněž tvrdil stěžovatel.

Poukazoval-li stěžovatel na nedostatečnost provedeného dokazování, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 24. 10. 2013 překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ve správním spisu je založeno vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžovatelem (jednalo se o překročení rychlosti v obci o více než 35 km za hodinu) i ověřovací list měřícího zařízení a potvrzení o proškolení policisty, který rychlost měřil. Správní orgány se ve svých rozhodnutích důkladně (na podkladě správního

spisu) zabývaly otázkou, zda stěžovatel předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Nelze přehlédnout, že stěžovatel bezprostředně po spáchání předmětného přestupku nezpochybňoval překročení rychlosti či správnost provedeného měření. Ani v rámci odvolacího řízení nezpochybňoval dosaženou rychlost a správnost měření. Stěžovatel podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu soudu nedoplnil, a až v žalobě začal zpochybňovat skutková zjištění obsažená ve správních rozhodnutích. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v odvolacím řízení. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Tak je tomu i v dané věci.

Nedůvodné shledal Nejvyšší správní soud i námitky poukazující na nedostatečnou specifikaci místa protiprávního jednání v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Podle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl, že „[s]*myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí*“. Obdobně vyznívá i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73. Jak dále vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52), není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno

na „*metr přesně*“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.

Nejvyšší správní soud má za to, že jednání stěžovatele bylo ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí popsáno dostatečně. Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že stěžovatel „*v obci Pardubice na pozemní komunikaci ul. Nádražní (silnice I. třídy č. 36 - směr centrum) jako řidič vozidla zn. VW Crafter rz: X, nedbal dopravního značení*“. Jak již bylo výše uvedeno, jednalo se o značné překročení rychlosti, což mělo jistě vliv na přesné určení místa spáchání přestupku. Podle údajů uvedených v prvostupňovém rozhodnutí byla stěžovateli naměřena rychlost 121 km/h (bez započítání odchylky). Při této rychlosti urazí vozidlo více než 30 metrů za jedinou sekundu. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla nadto provedena bližší konkretizace místa spáchání přestupku (nadjezd u Rosic nad Labem - před mostem přes Labe), přičemž bylo uvedeno, že fotodokumentace z měřícího zařízení obsahuje i přesné souřadnice GPS. S ohledem na tyto okolnosti nelze správnímu orgánu vytýkat absenci bližší specifikace místa spáchání přestupku. Na základě uvedené identifikace protiprávního jednání ve správním rozhodnutí je vyloučeno i to, aby došlo k záměně jednání stěžovatele za jednání jiné. Z tohoto důvodu je nepřípadný poukaz stěžovatele na možnou překážku litispendence, dvojího postihu pro týž skutek atp.

Z výše uvedených důvodů nelze přijmout ani poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. V tomto rozsudku se neřešila specifikace místa protiprávního jednání rychle jedoucího vozidla, nýbrž vozidla parkujícího. Jednalo se tedy o zcela odlišnou skutkovou situaci. Stejně tak je nepřiléhavý poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53. Tímto rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, který jako dostatečnou identifikaci místa spáchání přestupku považoval údaj o tom, že k překročení rychlosti došlo u „*obce Panenský Týnec, na silnici č. I/7*“. Jednalo se tedy o ještě obecnější vymezení než v projednávané věci.

Pokud pak stěžovatel namítal, že s ohledem na trojí omezení rychlosti v ulici Nádražní je sporné, zda se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podle tohoto ustanovení se „[f]*yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. a více nebo mimo obec o 30 km/h. a více.*“ Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že stěžovatel překročil dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. I pokud by se tedy přestupek měl stát v části ulice Nádražní, ve které je rychlost omezena na 90 km/h, jak stěžovatel tvrdil (avšak relevantně nedokládal), stěžovatel by ji jednoznačně překročil.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami mířícími do výroku krajského soudu o nákladech řízení. Jak již bylo výše uvedeno, tímto výrokem krajský soud uložil stěžovateli nahradit náklady řízení ve výši 4.356 Kč za vyžádané vyjádření od autorizovaného metrologického střediska.

Mezi stranami není sporné, že krajský soud vyžádal (výzvami ze dne 15. 7. 2015 a ze dne 3. 8. 2015) od autorizovaného metrologického střediska vyjádření (ve výzvě krajský soud uvedl, že požaduje „sdělení“) stran dodržení návodu k obsluze měřícího zařízení. Dne

2. 9. 2015 doručila společnost RAMET a. s. krajskému soudu bez dalšího fakturu FV - 2015 - 1 - 000979 vystavenou dne 31. 8. 2015 na částku 4.356 Kč (3.600 Kč plus 756 Kč DPH), a to za „*Vyjádření k záznamu dopravního přestupku změřeného silničním rychloměrem dne 24. 10. 2013*“. Krajský soud následně vyzval (výzvou ze dne 15. 10. 2015) uvedenou společnost k předložení specifikace hotových výdajů a nákladů (ust. § 139 odst. 1, 3 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.). Krajský soud ve výzvě uvedl, že je třeba, aby zpracovatel předestřel a doložil přezkoumatelný způsob výpočtu uplatněných nákladů (např. hodinová mzda příslušného pracovníka potvrzená nadřízeným pracovníkem, čas strávený vyhotovením vyjádření, specifikace pracovního zařazení zpracovatele a specifikace pracovního postupu) a doplnil, že faktura neposkytuje dostatečný podklad k přezkoumání důvodnosti požadovaných nákladů.

Dne 20. 10. 2015 byla krajskému soudu doručena upravená faktura. Z faktury vyplývá, že je vystavena za odbornou činnost pracovníka autorizovaného metrologického střediska Ing. L., a to za 4 hodiny práce á 900 Kč za hodinu bez DPH. Celková cena vč. DPH proto činí 4.356 Kč. K faktuře je přiložen ceník týkající se „*ověření radarových měřičů*“. V ceníku jsou uvedeny ceny jednotlivých druhů ověření a závěrem je uvedeno, že cena konzultací a odborných vyjádření činí 900 Kč/hod. bez DPH.

Usnesením krajského soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 117, bylo vysloveno, že „[a]*utorizovanému metrologickému středisku RAMET a. s.*“ se přiznává za podání vyjádření ve věci náhrada nákladů řízení ve výši 4.356 Kč. V odůvodnění tohoto usnesení pak krajský soud uvedl, že na základě zadání soudu ze dne 15. 7. 2015 podalo uvedené středisko dne 20. 7. 2015 vyjádření, které doplnilo dne 3. 8. 2015. K výzvě soudu byla předložena kalkulace, ze které vyplývá, že zpracovatel na něm pracoval 4 hodiny, přičemž cena práce činila 900 Kč za hodinu plus DPH. Krajský soud proto tyto náklady přiznal, k čemuž odkázal na ust. § 59 odst. 2 s. ř. s.

Dne 21. 10. 2015 krajský soud vyhotovil protokol o vyhlášení rozsudku ve věci sp. zn. 61 A 19/2014. Z protokolu vyplývá, že krajský soud rozhodl výrokem I. tak, že se žaloba zamítá, a výrokem II. rozhodl, že stěžovatel je povinen nahradit „*náklady řízení za podání vyjádření ve věci autorizovaného metrologického střediska na účet krajského soudu, jejichž výše bude vyčíslena v písemném vyhotovení rozsudku*“. Následně krajský soud vyhotovil rozsudek, v jehož výroku uvedl: „*I. Žaloba se zamítá. II. Žalobce je povinen nahradit náklady řízení ve výši 4356 Kč na účet Krajského soudu v Hradci Králové, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.*“

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud primárně opomněl rozhodnout o náhradě nákladů ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že „[n]*estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů*“. Pokud krajský soud shledal žalobu nedůvodnou, tedy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je zákonné, měl nejprve rozhodnout o tom, který z účastníků měl podle úspěchu ve sporu právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud však o nákladech ve smyslu citovaného ustanovení nerozhodl.

Dále je nutno uvést, že krajský soud v řízení vyžádal od společnosti RAMET a. s. „*sdělení*“ (vyjádření) stran dodržení návodu k obsluze. Poté, co uvedená společnost zaslala soudu fakturu, krajský soud ji informoval o tom, že faktura „*neposkytuje dostatečný podklad k přezkoumání důvodnosti požadovaných nákladů. Nejedná se o podání odborného vyjádření veřejným orgánem, za které náleží odměna podle právního předpisu (§ 127 odst. 1, 5 o. s. ř.).*“ Pokud pak krajský soud nevyžadoval odborné vyjádření, mohl předmětné vyjádření vyžádat s odkazem na ust. § 128 odst. 1 o. s. ř. (který se použije v návaznosti na § 64 s. ř. s.), podle něhož je každý povinen bezplatně na dotaz sdělit soudu skutečnosti, které mají význam pro řízení a rozhodnutí. Přehlédnout nelze ani obsah předmětného vyjádření. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud požadoval, a to po výrobci předmětného měřícího zařízení, pouze informace o tom, zda byl dodržen návod k obsluze, resp. stran funkčnosti měřícího zařízení, které sám vyrábí. Jednalo se tedy (z pohledu výrobce zařízení) zcela jistě o jednoduchou otázku, na kterou mohl soudu poskytnout odpověď právě na základě § 128 o. s. ř. To platí tím spíše, že v podobných případech poskytují výrobci zařízení taková vyjádření správním orgánům povětšinou bezplatně.

Rovněž je nutno krajskému soudu vytknout, že předmětnou částku přiznal i přesto, že nebyla řádně doložena. Krajský soud, poté co mu byla zaslána předmětná faktura, uvedenou společnost vyzval k tomu, aby doložila způsob výpočtu uplatněných nákladů (např. hodinovou mzdu příslušného pracovníka potvrzenou nadřízeným pracovníkem, čas strávený vyhotovením vyjádření, specifikace pracovního zařazení zpracovatele a specifikace pracovního postupu). Na základě této výzvy však společnost předložila pouze ceník pro „*ověření radarových měřičů*“, který obsahuje pouze obecný údaj o tom, že cena konzultací a odborných vyjádření činí 900 Kč/hod. bez DPH. Žádný další podklad ve spisu založen není. Krajský soud i přesto náhradu nákladů přiznal.

Konečně je třeba krajskému soudu vytknout, že vyjádření podávalo „*Autorizované metrologické středisko pro silniční rychloměry AMS K 22*“, avšak náklady přiznal krajský soud „*Autorizovanému metrologickému středisku RAMET a. s.*“. Jak navíc důvodně uvedl stěžovatel, z veřejných rejstříků vyplývá existence právnické osoby RAMET a. s., avšak nikoliv „*Autorizovaného metrologického střediska RAMET a. s.*“.

Ze všech těchto důvodů nemohl výrok krajského soudu o náhradě nákladů řízení obstát. V dalším řízení krajský soud výše uvedená pochybení napraví.

Nejvyšší správní soud (nad rámec výše uvedeného a pouze v obecné rovině) doplňuje, že nezpochybňuje, že nastavení cen za poskytované služby je věcí každého podnikatele. Z hlediska přiznávání nákladů soudem, a to platí tím spíše ve věcech správního soudnictví, které poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům, je však třeba vycházet z limitů právní úpravy. Např. v případě znaleckých posudků, které mají s ohledem na znění ust. § 127 o. s. ř. vyšší důkazní hodnotu než odborná vyjádření, činí odměna (podle náročnosti a podle míry odborných znalostí, které bylo nutné k jeho podání vynaložit) za jednu hodinu práce 100 až 350 Kč. Přístup aprobovaný krajským soudem by mohl vést ke stanovování zcela nepřiměřených náhrad nákladů řízení. Pokud by např. uvedená společnost měla v ceníku uvedeno, že za každou stranu vyjádření účtuje nikoliv částku 900 Kč, ale částku 1.000.000 Kč, znamenalo by to v logice postupu krajského soudu, že by na takovou částku měla nárok. S tím se nelze ztotožnit. Vždy je třeba

hodnotit konkrétní okolnosti projednávané věci. V případě nepřiměřenosti požadovaných nákladů lze použít i korektiv ve smyslu ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost proti výroku I. napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 61 A 19/2014 - 118, jako neopodstatněnou (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.), a současně zrušil výrok II. tohoto rozsudku a věc v rozsahu tohoto zrušení vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V tomto řízení bude na krajském soudu, aby při svém rozhodování o náhradě nákladů řízení vyšel z odůvodnění tohoto rozsudku a věc znovu posoudil ve smyslu ust. § 60 s. ř. s. a své rozhodnutí odůvodnil tak, aby bylo přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 (dostupné na www.nssoud.cz), který vyslovil, že v popisované situaci, kdy je kasační stížnost nedůvodná ve věci samé, ale důvodná ve vztahu k výroku o nákladech řízení, rozhoduje o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud. Jeho rozsudkem je řízení ve věci samé ukončeno a v tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud nevrací věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s. *a contrario*). Krajský soud proto v dalším řízení pouze rozhoduje o nákladech předchozího řízení před ním a přitom je vázaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V této věci bylo předmětem řízení o kasační stížnosti posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o věci samé a o náhradě nákladů řízení. Napadený rozsudek pro oba účastníky řízení představuje částečný úspěch. Stěžovatel neuspěl v části týkající se věci samé a naopak uspěl v části týkající se náhrady nákladů řízení před krajským soudem. Při poměřování úspěchu obou účastníků v řízení o kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaný (Krajský úřad Pardubického kraje) byl v řízení úspěšnější ve větší části. Tento závěr vychází ze skutečnosti, že předmětem řízení o kasační stížnosti byl v prvé řadě výrok napadeného rozsudku krajského soudu ve věci, který tvořil podstatu sporu. Možnost přezkumu výroku rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení je přímo odvozena od napadení výroku o věci, a proto přezkum výroku o náhradě nákladů řízení plní jen okrajovou roli. Lze proto uzavřít, že žalovaný by měl s ohledem na částečný (převažující) úspěch v řízení o kasační stížnosti právo na náhradu poměrné části nákladů řízení vůči stěžovateli. Přesné určení poměrného úspěchu je zde ale zcela nadbytečné, neboť žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (srov. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 50). Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého bylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. V daném případě se jedná o opakovanou kasační stížnost stěžovatele. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, vyslovil, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí k jeho kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem zrušeno, není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit. Vzhledem k tomu, že původní rozsudek krajského soudu byl ke kasační stížnosti stěžovatele zrušen a stěžovatel po podání v pořadí druhé kasační stížnosti uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud o vrácení tohoto poplatku. Poplatek bude vrácen stěžovateli k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu